

Τ ἦ α ὕ τ ἦ.

Πῶς παρήλθον αἰφνιδίως αἱ ἡμέραι τοῦ χειμῶνος
 Καὶ τοῦ Ἔαρος ὠσαύτως μὲ ταχύτητα πνοῆς.
 Ἴδου ἄλλιν προσετέθη σήμερον καὶ νέος χρόνος
 Καὶ προσθέτει πτυχὰς νέας εἰς τὴν βίβλον τῆς ζωῆς.
 Ἄδῃλον δὲ τὸ τί κρύπτει δι' ἡμᾶς ἐν ἑνδομήχοις;
 Θέλει αὖθις ἀνατείλει ὁ ὀρίζων ζωηρῶς,
 Ὅστε νὰ δεχθῶμεν ἄλλιν ἐν μειδίῳμα τῆς τύχης,
 Καὶ ὁ οὐρανὸς νὰ μείνῃ δι' ἡμᾶς πάντῃ παιδρὸς;
 Θέλει ἄρ' ἄ γε πληρώσει τὰς χρηστὰς μας προσδοκίας;
 Ὅτ' ἡ φύσις μετ' ἀνθῶν θέλει ἄλλιν στολισθῆ
 Καὶ τὰ δάση θ' ἀντηχῶσι μὲ ἁσμάτων μελωδίας,
 Τότε θέλω, ὦ Ζωή μου, καὶ ἐγὼ σὲ ἀσπασθῆ;
 Θέλεις ἐπιστρέψει ἄλλιν εὐθυμος, ἀγαλλομένη,
 Εἰς τοὺς κόλπους τῶν γονέων καὶ φιλιτάτων ἀδελφῶν;
 Ὡ ἐλπίς πλήρης θεαλήτρων, ὦ χαρὰ προσδοκωμένη
 Ἦτις τώρα εἶν' ἡ μόνῃ ἡδονῇ ὅλων ἡμῶν!

ΕΛΕΝΗ Μ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

Ἡ 24η Μαρτίου 1884 ὑπῆρξεν ἡμέρα λυπηρὰ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν. Μία ἐξοχότης τῶν γραμμάτων, εἰς τῶν διαπρεπεστέρων συνεργατῶν τῆς «Ποικίλης Στοᾶς», ὁ Δημήτριος Πανταζῆς ἐξεμέτρησεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν ζῶν, τὸ 71ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἄγων.

Ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος, καὶ ἰδίως ὁ λόγιος, ἐπένησεν ἀνυποκρίτως ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀξιοσεβῆστου τῶν Μουσῶν ἱεροφάντου καὶ αἰ κόρη τῆς Μνημοσύνης ἔχυσαν δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου του.

Ἡ δὲ «Ποικίλη Στοᾶ», ἣν κατέβληψεν ἡ ἀπώλεια τόσον ἐπιφανοῦς συνεργάτου, τελεῖ ἐλάχιστον φόρον τιμῆς εἰς τὴν μεγάτιμον μνήμην του, κοσμοῦσα τὰς σελίδας αὐτῆς διὰ τῆς εἰκόνης του καὶ χαράτσουσα τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς.

X

Ὁ βίος τοῦ Δημήτριου Πανταζῆ εἶνε σχεδὸν ἀποκλει-